Pohádky

z obýváku, lesa

i ze zahrádky

Renata Novotná

Renata Novotná

POHÁDKY Z OBÝVÁKU, LESA I ZE ZAHRÁDKY

OBSAH

POHÁDKY Z OBÝVÁKU, LESA I ZE ZAHRÁDKY 2

POHÁDKY Z OBÝVÁKU **5**
O ZLOBIVÉM STOLE 6
O KOBERCI, KTERÝ CHTĚL LÉTAT 9
O LUSTRU, KTERÝ CHTĚL BÝT JAKO LAMPIÓN 13
O ZRCADLE, KTERÉ SE ŠKLEBILO 16
O JEDNOM PÍSMENKU 19
JAK SE Z PÍRKA STALO PERO 22
KNOFLÍK 25
ODVÁŽNÉ BAČKŮRKY 27
JAK MÁ BOTA NEUDĚLAT BOTU? 29
ACH, TO NÁDOBÍ! 33
KDYŽ BOLÍ NOHA 36
SALÁTOVÉ VYDÁNÍ 39

POHÁDKY Z LESA **41**
JAK MUCHOMŮRKA KE SVÉMU JMÉNU PŘIŠLA 42
KDE VZÍT KLOBOUK? 45
JEŽEK A JABLÍČKO 50
KDO SNÍ PERNÍKOVOU CHALOUPKU? 54

Zimní spáči 57

Pohádky ze zahrádky 61
Líný kos 62
Zvědavý špaček 66
Otužilá sedmikráska 69
Kocour a obaleč 73
Jak si hlemýžď zabouchl dveře 76
Kdo poslouchá kolenem? 80
Stonožka 83
Sluníčko a sedm teček 88
Královna Brambora První 91

…a návdavkem čtyři hrátky se zvířátky 95
Kdo je tu kočka? 96
O pejskovi, který lhal 100
O kočkodanovi 103
Australské ošklivé káčátko 106

Copyright 110

Pohádky z obýváku

O zlobivém stole

V dětském pokoji stál psací stůl se třemi zásuvkami. Hrozně zlobil. Neustále vyplazoval tu spodní, tu horní, tu prostřední zásuvku.

Otáčecí kolečková židle to už nevydržela.

„To se nedělá. Viděls snad někdy Martínka, že by vyplazoval jazyk?“

Stůl na to nic neřekl a schválně vyplázl prostřední zásuvku.

„Už toho mám dost,“ rozzlobila se židle. „Je tohle vůbec normální?“ a obrátila se směrem ke knihovničce, kde odpočívaly dětské knížky a učebnice.

„Někdy ano,“ ozvala se učebnice přírodopisu, „třeba hadi vyplazují jazyk.“

„Jak to?“ divila se židle.

„Oni tím jazykem vlastně čichají a hledají si tak cestu,“ pravila učebnice moudře a nalistovala stránku, kde byla fotografie hada, jak vyplazuje jazyk.

„Tak to chápu, to je užitečné," poznamenala židle.

„To není všechno," vysunula svůj hřbet z knihovničky encyklopedie zvířat. „Taky chameleoni vyplazují jazyk."

„Chameleoni?" užasla židle. „A jak vlastně takový chameleon vypadá?"

„To je takový malinký ještěr. Ale jazyk má dlouhý jako celé svoje tělo a když ho vyplázne, tak si uloví něco k snědku." A také ona ukázala stránku s obrázkem chameleona, jak loví.

„To je tedy moc šikovný ještěr," poznamenala židle uznale.

„My taky vyplazujeme jazyk," přidal se ke knížkám plyšový pejsek Punťa, který ležel na Martínkově posteli a celý rozhovor poslouchal.

„A proč to děláte?" chtěla vědět židle.

„Když je v létě horko, tak se tím ochlazujeme."

„No vidíš," obrátila se židle opět ke stolu, „jsi snad had, chameleon nebo pejsek? Potřebuješ snad hledat cestu, ulovit si jídlo nebo se ochladit?"

Stůl zase mlčel a drze vyplázl spodní zásuvku. Vtom se ale zásuvka zasekla a nešla zavřít. Stůl tak zůstal stát se

zásuvkou otevřenou dokořán. Snažil se ji zavřít, ale ať dělal, co dělal, pořád trčela ven.

„Uf, uf," funěl stůl námahou. Zásuvka se ale nehýbala ani dopředu ani dozadu.

„Tak vidíš," poznamenala židle, „potrestal ses sám."

„Pomožte mi někdo," huhlal stůl, protože s vypláznutou zásuvkou se mu špatně mluvilo.

„Já bych to zkusil," řekl Punťa, „ale neslyšel jsem od tebe žádné kouzelné slůvko."

„Prošim, prošim," honem zahuhlal stůl.

Punťa tedy seskočil z postýlky a šel ke stolu. Předními packami se vší silou opřel do zásuvky a ta konečně povolila a zavřela se.

„Děkuju," řekl s úlevou stůl, který si vzpomněl na další kouzelné slůvko. „Teď budu čekat, až přijde Martínek ze školy a sám jednu mou zásuvku otevře."

„To je rozumná řeč," pochválila ho židle a protože z toho měla radost, otočila se několikrát kolem dokola. Punťa nadšeně zavrtěl ocáskem. Všichni byli rádi, že se stůl umoudřil a těšili se na Martínka, co jim bude vyprávět, až přijde ze školy.

O koberci, který chtěl létat

V obývacím pokoji ležel květovaný koberec s třásněmi a protahoval se do všech stran. Nikdo nebyl doma, takže nehrozilo, že by na něj někdo šlapal, mohl si tedy v klidu zdřímnout. Obě křesla i sedačka spaly, bylo slyšet jejich slabé pochrupování. Také televize byla vypnutá a odpočívala. Knížky v knihovně občas něco zabrumlaly nebo si protáhly hřbety.

Koberec se ale nudil. Spát se mu nechtělo a koukat stále do stropu už ho nebavilo. Přemýšlel o tom, co nedávno viděl v televizi. Létající koberec! Zkoušel si představit, jak by to bylo krásné, kdyby se mohl vznášet ve vzduchu. Uviděl by svět shora a nemusel by ležet pořád nečinně na podlaze. Co kdyby to zkusil? Jenže nevěděl jak.

Pohlédl k oknu. Bylo otevřené. Vida, to je příležitost! Musí se nějak dostat k oknu a potom z něj vyskočit do vzduchu. Ale jak na to? Nejlepší bude, když se smotá do ruličky a doplazí se tam. A hned to taky udělal. Smotal se a

jako píďalka se plazil k oknu. S námahou se vyšplhal na okenní parapet a překulil se na druhou stranu. A najednou z okna úplně vypadl a žuchnul dolů na dvorek.

Byla to velká rána. Koberec se celý potloukl. Všecko ho bolelo. Zůstal proto nehybně ležet. Jakmile se pokusil pohnout, projela jím bolest od jednoho konce po druhý. Měl pocit, že ho bolí každá nit. Ani nevěděl, jak se teď dostane zpátky.

Najednou se objevil tatínek z jejich bytu. Vida, potřebuješ vyklepat, pomyslel si. Vzal koberec, pověsil ho na klepadlo a začal do něj bušit prakrem. „Áúúú, áúúú!“ křičel koberec bolestí. Tatínek se zarazil a naslouchal. Odkud se ten pláč ozývá? Možná pláče nějaké dítě. Opět párkrát plácnul do koberce. „Áúúúúúúúú!“ naříkal opět koberec. Tatínek se lekl. Raději koberec smotal a zanesl ho zpátky do obývacího pokoje.

Koberec byl rád, že je zase doma a roztáhl se na podlaze. Fňukal.

„Co se ti stalo?“ pravilo jedno z křesel.

„Ále, zkoušel jsem létat a spadl jsem. Ještě jsem za to dostal nářez,“ stěžoval si koberec.

„To nebylo moc moudré," mínilo křeslo. „Měl ses nejprve s někým poradit."

„Myslel jsem, že je to jednoduché. Viděl jsem létající koberec v televizi."

„Tak se s ní poraď."

Koberec se na ni tedy obrátil. „Paní televize, neporadila byste mi? Chtěl bych létat jako pták."

„Létat jako pták? To není tak jednoduché. Nejprve se podívej, jak se to dělá. Ukážu ti to."

A televize mu pustila pohádku o létajícím koberci. Pohádkový koberec se ve vzduchu vlnil a náš koberec to po něm zkoušel na zemi opakovat.

„Děláš to dobře," pochválila ho televize. „Ale pro začátek bude lepší, když ti někdo pomůže. Podívej, kolik venku lítá holubů. Popros je, aby lítali s tebou."

Koberec se zaradoval. Doplazil se oknu a zavolal na holuby. Přilétlo jich celé hejno. Koberec jim vysvětlil, že by rád létal.

„Tak dobrá," pravil jeden z holubů. „Vylez na parapet a my chytneme tvé třásně do zobáku."

A koberec to udělal. Čtyři holubi ho chytli každý za jeden roh a spousta dalších holubů kolem dokola, koberec

ani nebyl pod ptačími křídly vidět. Najednou opravdu vylétl z okna a vznášel se ve vzduchu. Měl z toho úžasný pocit. Bylo mu nádherně lehko, plaval jako vzducholoď, díval se dolů na dvorek, potom na zahradu, holubi s ním letěli dál a dál, viděl ulice a spousty domů. Když obletěli velký okruh, vrátili se k oknu do jeho obývacího pokoje.

„To bylo krásné!“ radoval se koberec. „Moc vám děkuju, kamarádi.“

A tak se koberec s holuby domluvil, že si s nimi občas zalétá. Opakovali to každý den. Koberec se postupně létání naučil, už nepotřeboval tolik holubů, aby mu pomáhali a jednou nastal ten kýžený zázrak: koberec letěl sám! Měl z toho velikou radost. Když se vrátil do obývacího pokoje, všichni mu nadšeně tleskali.

„Tak vidíš, žes to dokázal,“ řekla potěšeně televize. „Až zas poletíš ven, tak nám řekneš, co jsi viděl.“

Od té doby koberec občas vyletěl ven, zakroužil nad městem, potom se vrátil zpátky, spokojeně se natáhl na podlahu a dal se do vyprávění...

O lustru, který chtěl být jako lampión

V obývacím pokoji visel u stropu lustr. Večer lidem svítil a ve dne odpočíval. Díval se dolů na nábytek, na křesla, sedačku, koberec, knihovnu a televizi. Byli to všechno jeho dobří kamarádi. Rád si s nimi povídal, zejména s paní televizí, která byla velice moudrá.

Jednou se na něj paní televize zadívala a pravila: „Proč ty jsi vlastně celý bílý? Máš hezký kulatý tvar, ale ta tvoje barva je taková nevýrazná."

„Myslíte?" zastyděl se lustr, až celý zčervenal.

„Rozhodně bych se to pokusila vylepšit. Třeba takové lampióny, ty hrají všemi barvami."

„Lampióny?" podivil se lustr. „Ty neznám. Co to je?"

„Ukážu ti to," řekla televize a pustila na obrazovce lampiónový průvod. V průvodu šly děti a nesly velké papírové svítící koule, krásně barevné.

„To je nádhera!" nadchl se lustr. „Taky bych chtěl být tak krásný!"

„Ale jak to uděláme?“ přemýšlela televize.

„Já myslím, že je to jednoduché,“ ozvala se náhle jedna z pastelek, která byla schovaná s ostatními pastelkami v krabici na knihovně. „My pastelky na tebe nakreslíme obrázky.“

„To by bylo úžasné!“ vykřikl lustr. „Ale jak se za mnou dostanete? Já nemůžu dolů.“

„Ale to je přece taky jednoduché,“ řekl koberec, „copak nevíte, že umím létat? Já tam pastelky zanesu.“

„To je nápad! Ještě že máme létající koberec,“ zajásali všichni.

A tak se koberec vznesl a letěl ke knihovně, pastelky na něj nastoupily a koberec s nimi vylétl k lustru. Pastelky vylezly na lustr a začaly malovat barevná kolečka, čtverečky, hvězdičky, květinky a zvířátka. Televize i ostatní kusy nábytku je s napětím sledovaly. Když byly pastelky hotové, zase nastoupily na koberec a snesly se s ním dolů.

„Už je to hotovo?“ ptal se lustr.

„Ano, teď jsi krásně barevný, máš na sobě hezké obrázky, moc se mi to líbí,“ pravilo jedno z křesel.

„Jé, chtěl bych vidět, jak vypadám.“

„Tak dobře," nabídl se koberec, „já zaletím do koupelny pro zrcadlo."

A za chvíli opravdu zrcadlo přinesl a lehl si s ním pod lustr, aby se lustr na sebe mohl podívat.

„Teda, kamarádi, to je krása!" Lustr se nemohl na sebe vynadívat. A nadšeně se rozsvítil. Všechny barvy a obrázky se hned rozzářily. I strop se zbarvil červeně, zeleně, modře a žlutě. Také nábytek byl nyní barevně ozářen.

„Hned je tady veseleji," libovala si béžová sedačka.

Paní televize byla spokojená a pustila jim pohádku o Sněhurce a sedmi trpaslících. Vždyť ti taky hráli všemi barvami!

O zrcadle, které se šklebilo

V předsíni viselo velké obdélníkové zrcadlo. Členové rodiny se před ním česali a upravovali. Maminka si na víčka nanesla krásné oční stíny, zvýraznila si řasy a rty si natřela rtěnkou. Zrcadlo se na ni mile usmálo, aby viděla, jak je krásná. Tatínek se před zrcadlem česal a upravoval si svou bradku.Také na něho se zrcadlo hezky usmálo. Holčička Lucinka si před ním česala vlásky a pletla krásné copy. I na ni se zrcadlo mile usmálo.

Jenom s klukem Vaškem byly problémy. Vašek si stoupl před zrcadlo a místo aby se učesal, začal před zrcadlem dělat různé obličeje a všelijak se pitvořit.

„To je ale protivný kluk," pomyslelo si zrcadlo. „Na toho se usmívat nebudu."

A udělalo na Vaška taky obličej. Protáhlo pusu, bradu svěsilo dolů a Vašek měl hned malinkaté nožičky, dlouhatánské tělo a protáhlou hlavu. Začal se tomu hrozně smát.

„Mami, to je legrační zrcadlo," volal. Maminka se přišla podívat. I ona měla krátké nohy a dlouhé tělo.

Zrcadlo se rozhodlo udělat další obličej. Našpulilo pusu a Vaškovi se hned roztáhlo tělo do šířky, vypadal jak malá bečička. Taky z maminky byla najednou kulička. Oba se tomu teď hrozně řehtali. Tatínek se proto přišel podívat, co se to děje.

A zrcadlo opět změnilo obličej. Vaškovi, mamince i tatínkovi se teď protáhly krky, připomínali žirafy. Všichni z toho dostali záchvat smíchu. Slyšela to Lucinka a přišla se taky do předsíně podívat, čemu se to všichni tak chechtají.

Když zrcadlo vidělo, jak se všichni popadají za břicho, nevydrželo to a začalo se taky chichotat. A protože při smíchu neustále měnilo obličej, tatínek, maminka, Vašek i Lucinka měli jednou nožky krátké jako jezevčík a hned nato nohy vysoké jako čáp, hned měli tělo jako tlustý brouk, hned tenké jako vážka.

A tak se všichni hihňali, chichotali, řehnili, zrcadlo, maminka, tatínek, Vašek i Lucinka. A když se dost nasmáli, tatínka napadlo, že by mohli pozvat sousedy a známé, aby se s tímto šprýmovným zrcadlem taky